

Arrest

**nr. 58 115 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X/IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS, loco advocaat G. VERGAUWE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen in 2006 en heeft zich op 31 januari 2011 vluchteling verklaard, nadat haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 september 2010 op 15 december 2010 ongegrond werd verklaard en haar op 22 december 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 3 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster hoorde op 15 februari 2011.

1.3. Op 18 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd per drager op 21 februari 2011 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Sinds het overlijden van uw zoon A.(...) op 15 augustus 2000, kampte u in Armenië met gezondheidsproblemen. In 2001 had u tuberculose en u hebt hiervoor in Stepanakert (Nagorno Karabach) een medische behandeling gekregen. Ook werd u in die periode behandeld voor een depressie en in 2002 was u ook daar in behandeling voor een allergie. In 2002 bent u gestopt met werken, en werd u ingeschreven als invalide van tweede categorie. Uw zoon D.(...) B.(...) (O.V.5.634.582) vertrok in 2004 naar België en op 26 juli 2004 vroeg hij asiel aan. In 2007 werd hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In juli 2010 heeft hij een tijdelijke verblijfvergunning verkregen en momenteel verblijft hij nog steeds in België. Omdat u alleen was in Armenië en u gezondheidsproblemen had, bent u op 27 februari 2006 uit Armenië vertrokken. Op 27 februari 2006 bent u in België aangekomen. In juli 2009 hebt u een aanvraag voor medische regularisatie ingediend. In augustus 2010 werd dit verzoek onontvankelijk verklaard waarop u vervolgens in september 2010 een tweede aanvraag voor medische regularisatie hebt ingediend. In december 2010 werd dit verzoek als ongegrond verklaard. Op 22 december 2010 werd u opgepakt omwille van uw illegaal verblijf in België. Op 1 februari 2011 hebt u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Armeens paspoort, geboorteakte, werkboekje, invaliditeitsboekje, medisch attest van Stepanakert (dd.15/02/2006) en een Belgisch medisch document (dd.11/02/2011).

B. Motivering

U verklaarde Armenië te hebben verlaten omdat u er alleen was en omdat u met gezondheidsproblemen kampte (CGVS gehoor 15/02/2011p.9, 12). U wenst niet naar Armenië terug te keren omdat u bang bent om alleen te zijn en ook vreest u voor uw gezondheid (CGVS gehoor p. 12-13).

Na onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de elementen die aanwezig zijn in uw administratief dossier, dient te worden geoordeeld dat u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende elementen aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u in Armenië geen problemen hebt gekend met autoriteiten. U werd nooit gearresteerd, opgesloten, verdacht of beschuldigd door Armeense autoriteiten en u wordt actueel niet gezocht in Armenië (CGVS gehoor p. 9, 12-13). U verklaarde uitdrukkelijk dat u Armenië hebt verlaten omwille van medische redenen en dat uw asielaanvraag niet gebaseerd is op de asielaanvraag van uw zoon D.(...) dd. 24/07/2006 (CGVS gehoor p.12-13). Eveneens stelde u dat u een asielaanvraag hebt ingediend omdat u dacht dat het Commissariaat-Generaal u uit het gesloten centrum kan halen (CGVS gehoor p. 10). Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na ongeveer vier jaar verblijf in België besloot asiel aan te vragen dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2001 met gezondheidsproblemen kampt en dat u daarvoor in Stepanakert (Nagorno Karabach) werd behandeld. U werd er behandeld voor tuberculose, depressie en allergie. U gaf aan dat u omwille van uw financiële situatie soms moeilijkheden had om medicatie te kopen en dat u soms niet om medische verzorging hebt gevraagd omdat u er geen geld voor had (CGVS gehoor p. 10-11). Echter, uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde medische attest uit Stepanakert (dd.15/02/2006), kan niet worden opgemaakt dat u in Nagorno Karabach of Armenië de toegang tot medische zorgverlening ontzegd werd. Er dient bijgevolg opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw Armeens paspoort, uw geboorteakte en werkboekje wijzigen bovenstaande conclusies niet. Deze documenten handelen immers enkel over uw persoonlijke identiteitsgegevens en uw professioneel leven en worden door mij niet betwist. Uw invaliditeitsboekje, het medisch attest van Stepanakert (dd.15/02/2006) en een Belgisch medisch document (dd.11/02/2011) wijzigen eveneens voorgaande besluiten niet. Deze documenten bevatten immers enkel informatie over uw invaliditeit en uw gezondheidsproblemen en deze worden eveneens niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting, voert verzoekster aan dat zij behoort tot een groep van mensen die onvoldoende toegang hebben tot de medische faciliteiten in het land van herkomst en wiens leven hierdoor in het gedrang komt, het evident is dat de Armeense maatschappij onvoldoende die problemen erkent en het dan ook voor haar de enige oplossing was om naar België te komen bij haar zoon in plaats van weg te kwijnen in ziekte en armoede in haar land van herkomst waar zij de nodige bescherming niet kan genieten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat haar asielaanvraag in de lijn ligt van een regularisatieaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en betoogt zij dat dit niet betekent dat niet tot in de details dient nagegaan te worden of zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster merkt ten slotte op dat een detentie voor een ziekelijke vrouw van 60 jaar, die niets heeft misdaan behalve haar geluk gezocht bij haar zoon, geen ideale omgeving is om in alle sereniteit een gehoor te houden.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat de door haar ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en de door haar neergelegde documenten deze conclusie niet kunnen wijzigen.

2.4. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en dat zij, zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

2.5. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat door de commissaris-generaal wel degelijk nagegaan werd of verzoekster voldoet aan de criteria van artikel 48/3 en de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vermits in casu werd vastgesteld dat zij verklaarde in Armenië geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten, nooit gearresteerd, opgesloten, verdacht of beschuldigd te zijn geweest door de Armeense autoriteiten en actueel niet gezocht te worden in Armenië. Voorts verklaarde verzoekster tijdens het gehoor uitdrukkelijk Armenië te hebben verlaten omwille van medische redenen, hetgeen zij bevestigt in haar verzoekschrift. Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoekster enkel en alleen een asielaanvraag indient omdat haar aanvragen voor medische regularisatie van juli 2009 en september 2010, respectievelijk in augustus 2010 en december 2010, werden afgewezen.

Wat haar medische problematiek betreft, werd in de bestreden beslissing op basis van verzoeksters verklaringen vastgesteld dat zij sinds 2001 met gezondheidsproblemen kampt en zij in Stepanakert (Nagorno Karabach) werd behandeld voor tuberculose, depressie en allergie. Zij gaf weliswaar aan dat zij soms omwille van haar financiële situatie moeilijkheden had om haar medicatie te kopen en dat zij soms niet om medische verzorging heeft gevraagd omdat ze er geen geld voor had, doch uit haar verklaringen en het door haar neergelegde medisch attest uit Stepanakert van 15 februari 2006 kan niet worden afgeleid dat haar in Nagorno Karabach of Armenië de toegang tot de medische zorgverlening werd ontzegd, of dat verzoekster behoort *“tot een groep van mensen die onvoldoende toegang hebben tot de medische faciliteiten in het land van herkomst en wiens leven hierdoor in het gedrang komt”*. De commissaris-generaal concludeert dan ook correct dat de door verzoekster ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel

48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

2.6. Waar verzoekster nog opmerkt dat het, voor een ziekelijke vrouw van 60 jaar die niets misdaan heeft behalve haar geluk zoeken bij haar zoon, niet ideaal is om in detentie in alle sereniteit te worden gehoord, stelt de Raad vast dat verzoekster niet op concrete wijze aantoonde dat haar detentie een invloed op haar gehoor in het kader van haar asielaanvraag heeft gehad. Uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden, verzoekster in staat was om op spontane wijze precieze verklaringen af te leggen, en zij bijgestaan werd door een raadsman van haar keuze en een tolk die het Armeens machtig is. Derhalve blijkt uit niets dat het gehoor niet sereen zou zijn verlopen.

De Raad wijst er ten slotte op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een vreemdeling slechts als vluchteling kan erkennen wanneer deze voldoet aan de criteria van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Mocht de commissaris-generaal er anders over beslissen dan zou hij zijn bevoegdheid te buiten gaan.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.8. In de mate verzoekster in subsidiaire orde de toekenning van de subsidiaire bescherming vraagt, wijst de Raad op artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” Uit haar verklaringen en het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en dit ook twee keer heeft gedaan, doch dat de bevoegde instantie van oordeel is dat zij niet in aanmerking komt voor medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In het licht van de subsidiaire bescherming moet verzoekster een beroep doen op de procedure zoals voorgeschreven door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de voorbereidende werken wordt over dit wetsartikel het volgende gesteld: *“(…) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”* (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, p. 9-10).

2.9. Aangaande de door verzoekster opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekster niet concreet toelicht hoe dit beginsel in casu werd geschonden. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel wel degelijk in acht heeft genomen door zich bij het nemen van de bestreden beslissing te hebben gebaseerd op alle gegevens uit het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord en dit in het bijzijn van een tolk en haar raadsman. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden

motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffie.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS